

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 640: Tuyệt Đối Không Tự Cho Mình Là Đúng, Tuyệt Đối Không Tự Mãn, Được Như Vậy Mới Có Thể Đạt Đến “Hành Vô Sở SỰ” (Làm Mà Như Không Làm)

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 054)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Đứng về mặt xuất thế gian pháp mà nói, cốt yếu là ở chỗ cho dù tu hành lâu dài đến đâu, tốt đẹp đến đâu, hoàn bị đến đâu, cũng tuyệt đối không tự cho mình là đúng, tuyệt đối không tự mãn, được như vậy mới có thể đạt đến “hành vô sở sự” (Làm mà như không làm).】

Thực ra mà nói, xuất thế gian pháp ở đây là nói đến những người xuất gia tu đạo, phạm vi bao hàm ở trong đây rất rộng, không chỉ là người xuất gia trong cửa Phật, mà trong các tôn giáo khác cũng có người xuất gia. Ở Trung Quốc chúng ta có Đạo giáo cũng tu hành, ngoại quốc có Thiên chúa giáo cũng có người xuất gia, thế nên phạm vi bao gồm ở đây rất rộng. Bất luận là tu học pháp môn nào, tu học lâu đến đâu, công phu tu học có tốt đến mấy, nếu như có tâm tự cho mình là đúng, có tâm tự mãn, thì đó là giả, đó không phải là thật. Vì sao vậy? Vì họ vẫn chưa lìa khỏi phân biệt, chấp trước; nói cách khác, họ vẫn chưa lìa khỏi tứ tướng.

Quý vị phải hiểu rằng, tu hành tại gia - đoạn trước có nói về tu hành tại gia - tu hành tại gia nếu không trụ tướng, thì đó là Bồ-tát tại gia, vị ấy đã chứng quả rồi; tu hành xuất gia nếu không trụ tướng, thì đó là Bồ-tát xuất gia, cũng đã chứng quả rồi, địa vị hoàn toàn giống nhau. Tuyệt đối không có chuyện nói Bồ-tát xuất gia thì cao hơn Bồ-tát tại gia một bậc, không hề có chuyện này. Phật pháp là pháp bình đẳng, người xuất gia chúng ta hiện nay đang tự chuốc lấy một tổn thất rất lớn, đó là lầm tưởng rằng mình vừa xuất gia thì liền trở thành bậc Thầy của cõi trời người, liền cao hơn người khác một bậc, người tại gia gặp mình là phải đánh lễ, phải cung kính cúng dường, tự mình đâm ra ngông cuồng tự đại. Người tại gia tu được phước báo, còn chúng ta lại tạo tội nghiệp, họ thì

thăng lên, chúng ta lại đọa lạc xuống, tổn thất này quá lớn rồi. Chúng ta nhất định phải hiểu rõ, thế nào gọi là chân thật tu hành, thế nào gọi là chân thật dụng công.

Trong cửa Phật, có lẽ quý vị từng nghe nói đến có một vị Thường Bất Khinh Bồ-tát, đó là Đẳng Giác Bồ-tát, không phải là vị Bồ-tát thông thường. Ngài thấy bất kỳ chúng sanh nào cũng đều đánh lễ, đây là Bồ-tát đại từ đại bi, làm một tấm gương cho chúng ta xem. Người ta là Đẳng Giác Bồ-tát mà còn khiêm tốn như vậy, đối với hết thảy chúng sanh còn cung kính như vậy, thì làm sao chúng ta có thể sanh khởi tâm ngạo mạn, làm sao có thể tự cho mình là đúng, điều này rất đáng để chúng ta phải cảnh giác. Chúng ta nhìn thấy người khác có tình trạng này, thì phải hồi quang phản chiếu (soi rọi lại chính mình), xem lại bản thân mình có như vậy hay không? Nếu có, thì phải lập tức sửa đổi, nhất định phải làm cho bằng được tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng.

Bất luận bản thân mình tu được công hạnh như thế nào, cũng đều coi như không có chuyện gì (nhược vô kỳ sự), đây là chuyện bình thường, không có gì đáng để kiêu ngạo cả. Vừa có tâm kiêu ngạo, quý vị phải biết rằng sự kiêu ngạo chính là phiền não; tham, sân, si, mạn là đại phiền não, bốn đại phiền não này là phiền não rất lớn. Không tu hành thì còn không sanh phiền não, càng tu phiền não lại càng nặng nề, vậy thì quả báo của họ sẽ đi về đâu, tôi không nói quý vị cũng đều biết cả rồi, có gì xứng đáng để mọi người tôn kính chứ!